



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 391/2019
23.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Душанка Шокић Стаменковић, адвокат из ..., против тужених АД „ВВ“ из ..., кога заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и „ГГ“ из ..., кога заступа пуномоћник Милош Стијеља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2536/18 од 16.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог „ВВ“ АД ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2536/18 од 16.10.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог „ВВ“ АД ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2536/18 од 16.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2536/18 од 16.10.2018. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2237/17 од 07.06.2018. године са решењем о исправци од 20.07.2018. године, којом су обавезани тужени да тужиоцима понаособ, солидарно исплате на име припадајуће, а неисплаћене, накнаде трошкова за исхрану у току рад и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.12.2014. до 31.08.2015. године износе, са затезном каматом од 03.04.2018. године до исплате и обрачунату затезну камату у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде. Друготужени је обавезан да тужиоцима сваком понаособ исплати на име припадајуће, а неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године износе са затезном каматом од 03.04.2017. године до исплате и на име обрачунате затезне камате износе ближе наведене у изреци пресуде. Тужени су обавезани да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 129.106,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, првотужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права. Ревизију је изјавио с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији првотуженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор, довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужилаца у складу су са постојећом судском праксом Врховног касационог суда у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом тужених у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије првотуженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог оброка поднета је суду дана 15.11.2017. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора у односу на првотужиоца од 74.888,69 динара и друготужиоца од 51.961,43 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија првотуженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић